

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2025, sp. zn. 6 Tdo 806/2025, ECLI:CZ:NS:2025:6.TDO.806.2025.1

Číslo: 26/2026

Právní věta:

Pro naplnění zvláště přitěžující okolnosti „po delší dobu“ u trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2025) je rozhodné celé období, po které dochází k jednotlivým napadením, která ve svém souhrnu poškozený vnímá jako těžké příkoří, bez ohledu na to, zda mezi jednotlivými napadeními dochází k přerušení z důvodů na straně pachatele nebo z důvodů jiných (např. poškozený se nachází v určitých časových úsecích mimo dosah pachatele).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.09.2025

Spisová značka: 6 Tdo 806/2025

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Týrání svěřené osoby

Předpisy: § 198 odst. 1 tr. zákoníku
§ 198 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. H. proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 3. 2025, sp. zn. 31 To 25/2025, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 1 T 135/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Jablonci nad Nisou rozsudkem ze dne 6. 11. 2024, sp. zn. 1 T 135/2021, uznal obviněného M. H. (dále jen „obviněný“) vinným zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Za to a za sbíhající se trestnou činnost, kterou byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 6. 4. 2023, č. j. 6 T 8/2023-346, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 28. 7. 2023, č. j. 31 To 233/2023-402, a rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 12. 12. 2023, č. j. 6 T 8/2023-466, ve spojení s

rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 12. 7. 2024, č. j. 31 To 70/2024-522, mu byl za současného zrušení výroků o trestech z citovaných rozsudků podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále bylo rozhodnuto o jeho povinnosti nahradit Vojenské zdravotní pojišťovně ČR škodu ve výši 13 480 Kč a poškozenému AAAAA (pseudonym) bolestné ve výši 165 539 Kč.

2. K odvolání obviněného Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 19. 3. 2025, sp. zn. 31 To 25/2025, podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a nově uznal obviněného vinným zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, kterého se dopustil stručně řečeno tím, že od blíže nezjištěné doby v první polovině roku 2019 do 9. 11. 2020 (vyjma období od 14. 1. 2019 do 25. 2. 2019, od 14. 3. 2019 do 27. 3. 2019, od 7. 10. 2019 do 23. 10. 2019, od 3. 1. 2020 do 21. 1. 2020, od 23. 3. 2020 do 27. 3. 2020 a od 29. 4. 2020 do 17. 7. 2020, kdy byl poškozený hospitalizován mimo domov), v XY, v bytě a na zahradě přináležející k bytu na adrese XY a od 10. 11. 2020 do 9. 12. 2020 v XY v bytě na adrese XY, kde bydlel se Z. A., jejich společným synem a poškozeným AAAAA, který má opožděný psychomotorický vývoj, poškozeného opakovaně, několikrát týdně bez závažného důvodu nepřiměřeně trestal tím způsobem, že ho bil po celém těle rukou a různými předměty jako hůl nebo dřevěné ramínko, kopal do něj, vulgárně mu nadával „zmrde, debile, čuráku, kokote vyjebanej“, přičemž při posledním útoku dne 9. 12. 2020 byl na poškozeném zjištěn hematom na čele o rozměrech 1,5×1,5 cm, hematom na ventrální straně pravého ramene o velikosti 2×1 cm, otiskové hematomy na zevní straně levého stehna a ventrální straně bérce ve tvaru pásku, drobné hematomy staršího data na pravé horní končetině a na pravém zápěstí.

3. Za to a za sbíhající se trestnou činnost vymezenou již v rozsudku soudu prvního stupně (viz výše) mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně byly zrušeny výroky o trestech z již výše uvedených rozsudků, jakož i všechna na tyto výroky obsahově navazující rozhodnutí. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud rozhodl též o nároku Vojenské zdravotní pojišťovny ČR. Poškozenému AAAAA odvolací soud přiznal náhradu nemateriální újmy – bolestného ve výši 10 578,75 Kč. Se zbytkem nároku byl tento poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný v celém rozsahu dovoláním, v němž odkázal na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Namítl, že jeho jednání bylo kvalifikováno jako zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, ačkoli nebyla naplněna okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, tedy páčání skutku po delší dobu. Z judikatury vyplývá, že čím méně intenzivní je týrání, tím delší dobu musí trvat, aby bylo možné aplikovat tuto kvalifikovanou skutkovou podstatu. V projednávané věci byla doba trvání skutku odvolacím soudem zkrácena na období od první poloviny roku 2019 do 9. 11. 2020, přičemž poškozený byl během této doby opakovaně hospitalizován mimo domov, celkem po dobu téměř šesti měsíců. Obviněný namítá, že ani počátek této doby nemá oporu v provedeném dokazování. V prosinci 2019 bylo učiněno oznámení na OSPOD, avšak zprávy pediatra a školského zařízení neprokázaly žádné známky nepřiměřeného trestání. Zranění poškozeného byla objektivizována až ke dni jeho hospitalizace 9. 11. 2020. Po odečtení dob hospitalizací poškozeného je obviněný toho názoru, že jeho jednání trvalo od prosince roku 2019 zhruba šest měsíců. S ohledem na to je třeba zkoumat intenzitu zlého nakládání s poškozeným. Ta podle obviněného byla pouze nízká, neboť zranění poškozeného nebyla objektivně zjištěna, mohlo se tedy jednat pouze o verbální napadání. Doba šesti měsíců, po jejíž převážnou část docházelo pouze k tomuto druhu napadání, pak podle něj nelze označit za delší dobu ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty. Poškozený netrpí syndromem týraného dítěte ani jinými

zdravotními následky, což rovněž svědčí o nižší intenzitě zlého nakládání. Obviněný odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu (zejména rozhodnutí ve věcech vedených pod sp. zn. [11 Tdo 802/2012](#) a [8 Tdo 464/2018](#)), která podle něj za „delší dobu“ považuje období dvou až čtyř let, a za násilí nízké intenzity výrazně závažnější jednání než v jeho případě.

5. Obviněný měl za to, že soudy obou stupňů nesprávně právně posoudily daný skutek, který nelze kvalifikovat podle § 198 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. V důsledku toho považoval uložený souhrnný trest odnětí svobody v délce čtyři a půl roku za nepřiměřeně přísný. Poukázal, že dřívější trest činil tři a půl roku, což je podle něj dostatečné. Podle obviněného je třeba při úvahách o výši trestu zohlednit jeho věk, pracovní aktivitu a zabezpečování rodiny, řádné chování ve výkonu trestu, spolupráci s organizací Laxus z. ú., a časový odstup od údajného páčání trestné činnosti.

6. Závěrem obviněný podotkl, že nebylo bez pochybností prokázáno, že by poškozeného nepřiměřeně trestal, jak je uvedeno v rozsudku. Výpověď svědkyně E. Š., která po část inkriminované doby žila v domácnosti obviněného, nebyla soudy dostatečně zohledněna. Ta uvedla, že obviněný jednal spravedlivě a vstřícně, a že nebyla svědkyní žádného nadávání poškozenému. Obviněný rovněž poukázal na v pořadí druhou výpověď svědkyně Z. A. ze dne 15. 9. 2023. Svědkyně potvrdila, že obviněný poškozeného netýral, pouze mu občas výchovně dal na zadek. Tato výpověď tedy zakládá významnou pochybnost o jeho vině a soudy měly postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

7. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby, případně jeho jednání kvalifikoval podle § 198 odst. 1 tr. zákoníku, nebo aby věc přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci k novému projednání a rozhodnutí.

8. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání uvedl, že obviněný ve skutečnosti brojí proti skutkovým zjištěním, nikoli proti právnímu posouzení skutku, čímž se odchyľuje od uplatněného dovolacího důvodu. Předkládá alternativní skutkovou verzi, z níž následně dovozuje mírnější právní kvalifikaci a nepřiměřenost trestu. Pokud by dovolání mělo být založeno na nesprávných skutkových zjištěních, muselo by jít o rozhodná skutková zjištění, která jsou ve zjevném rozporu s provedenými důkazy, nebo by musela být založena na procesně nepoužitelných či opomenutých důkazech. Obviněný však žádný takový rozpor nekonkretizoval a ani neuplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný se dovolává zásady *in dubio pro reo*, avšak podle státního zástupce tato zásada není aplikovatelná, pokud soudy žádné pochybnosti neměly. Státní zástupce vyložil judikaturu k této zásadě a uvedl, že její porušení může být relevantní pouze tehdy, pokud dojde k extrémnímu nesouladu mezi skutkovými zjištěními a důkazy. V daném případě však soudy své závěry logicky a přesvědčivě odůvodnily.

9. I kdyby však obviněný prosadil svou verzi, že skutek počal v prosinci 2019, trval by čin více než deset měsíců. Přerušeni spočívající v hospitalizacích poškozeného nelze odečítat, protože jde o trestný čin trvající, nikoli pokračující. Státní zástupce vyložil § 198 tr. zákoníku a judikaturu, podle níž týrání svěřené osoby představuje trvající trestný čin, jehož znaky jsou naplněny i při přerušovaném jednání. Znak „po delší dobu“ je naplněn zpravidla již při trvání po dobu šesti měsíců. Argumentace obviněného, která se snaží dobu páčání rozdělit na jednotlivé dny či týdny, je podle státního zástupce nelogická a nemístná. Podstatné je, že oběť vnímala útoky jako trvalý stav, nikoli jako izolované epizody. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

III.

Formální podmínky věcného projednání dovolání

10. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno

prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.), v zákonné lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud dále shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.

11. Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo zapotřebí posoudit, zda konkrétní argumentace skutečně odpovídá obsahovému vymezení dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., na který obviněný odkázel. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro přezkum napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 tr. ř.).

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Formulací § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, které spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Východiskem pro posuzování, zda je tento dovolací důvod naplněn, jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

14. Dovolacím důvodem, na jehož podkladě je možné se za určitých okolností domáhat nápravy skutkových zjištění, je ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (které obviněný výslovně neuplatnil, byť v dovolání zmínil, že jeho existence je mu známa). To slouží k nápravě vad v případech, kdy rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Nesprávná realizace důkazního řízení zde tedy může vyústit do tří základních situací – opomenutý důkaz, nepřípustný důkaz a skutková zjištění bez návaznosti na provedené dokazování (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#)). Naplnění tohoto dovolacího důvodu vyžaduje významné narušení procesu dokazování, které má za následek deformaci skutkových zjištění v intenzitě, která již zasahuje do práva na spravedlivý proces a je s to ovlivnit rozhodnutí soudů o otázce naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. Tento dovolací důvod tedy nemohou naplnit námitky, které toliko obecně vytýkají nesprávné hodnocení důkazů, případně pouze nastiňují jinou verzi skutkového stavu, aniž by označily konkrétní evidentní rozpory mezi obsahem důkazů a jejich interpretací soudy obou stupňů, ani takové námitky, které se týkají jen nepodstatných skutkových zjištění. V tomto směru nelze hranice dovolacího přezkumu rozšiřovat ani s odkazem na zásadu *in dubio pro reo*.

15. V daném případě je zjevné, že převážná část argumentace obviněného byla založena právě na jeho nesouhlasu se skutkovými závěry soudů, zejména pokud jde o dobu trvání skutku a fyzické násilí vůči poškozenému, v závěru však prezentoval výhrady i v tom smyslu, že se zlého nakládání s poškozeným vůbec nedopouštěl. Jak je patrné z výkladu obou výše citovaných dovolacích důvodů, takové námitky nelze uplatnit v rámci ani jednoho z nich. Obviněný neuvedl, které konkrétní

skutkové zjištění by mělo být v rozporu s obsahem konkrétního důkazu, nezmínil důkazy procesně nepoužitelné či opomenuté. Ve svém dovolání pouze prezentoval odlišné hodnocení provedených důkazů ve vztahu k počátku jednání posouzeného jako týrání, v závěru se pak domáhal přisouzení větší váhy dvěma výpovědím svědkyň, jež vyzněly údajně v jeho prospěch, aniž by přitom jakkoli reagoval na v rozsudku vyjádřené hodnotící úvahy soudu prvního stupně. Na rozdíl od odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a rozsudku odvolacího soudu jsou však jeho vývody značně kusé a argumentačně nepodložené, povahy pouze proklamativního nesouhlasu. Obviněný zejména zcela ignoroval výpověď poškozeného, první svědeckou výpověď jeho matky, jakož i výpovědi čtyř přímých svědkyň jednání obviněného.

16. Zákonná úprava dovolání jako mimořádného opravného prostředku Nejvyššímu soudu neumožňuje dovolací argumentaci za obviněného dotvářet (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. [I. ÚS 452/07](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. [6 Tdo 94/2013](#), či ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. [6 Tdo 901/2014](#)), neboť Nejvyšší soud jako soud dovolací je vázán vymezením dovolání, tj. uplatněnými dovolacími důvody i rozsahem dovolání, které jsou obligatorními náležitostmi dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř. a určují obsah a rozsah jeho přezkumné činnosti (§ 265i odst. 3 až 5 tr. ř.). Lze tedy pouze konstatovat, že námitkami v předchozím bodě výše shrnuté povahy obviněný nenaplnil uplatněný ani jiný zákonný dovolací důvod. Pro úplnost je pak možné dodat, že napadená rozhodnutí ani netrpí žádnými vadami důkazního řízení, které by odůvodňovaly zásah dovolacího soudu. Z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů vyplývá přesvědčivý vztah mezi soudy učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Soudy evidentně neměly o skutkovém stavu pochybnosti, které by je měly vést k aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Své hodnotící úvahy pak adekvátně vtělily do odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s § 125 odst. 1 tr. ř.

17. Jedinou námitkou, kterou obviněný v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. uplatnil relevantně a v přímém vztahu ke skutku ustálenému ve výroku rozsudku odvolacího soudu (nikoli v návaznosti na jím odlišně konstruovaná skutková zjištění), pak zůstává myšlenka, že by od celkové doby trvání skutku měla být odečtena ve výroku vyjádřená celková doba hospitalizace poškozeného. Tím by došlo ke zkrácení doby jeho jednání a nemožnosti jeho kvalifikace podle odst. 2 písm. d) § 198 tr. zákoníku. Jde však o námitku zjevně neopodstatněnou.

18. Trestný čin týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku je trestným činem trvajícím [viz např. Ščerba, Filip a kol. Trestní zákoník. 1. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2025]. V případě trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku byl jeho trvajícím charakter deklarován rozhodnutím Nejvyššího soudu č. [17/2015](#) Sb. rozh. tr. a jeho závěry lze v tomto směru vztáhnout i ke skutkové podstatě § 198 tr. zákoníku, neboť znak týrání se u obou trestných činů vykládá shodně: „Jakkoli mechanicky vzato by mohlo být uvažováno o tom, že týráním může být sled jednotlivých útoků, je třeba mít na zřeteli podstatu předmětného deliktu, pro který je typické jeho souvislé páčání nerozpadající se do dílčích útoků, neboť právě tak je založen znak týrání ve výše vymezeném smyslu. Právě v celistvém, na dílčí skutky nedělitelném, souhrnu zdánlivě samostatných jednání pachatele trvajícím nikoli po nepatrně krátkou dobu tkví jádro věci. K tomu je třeba doplnit, že týrání vlastně představuje vyvolání a udržování stavu vnímaného poškozeným jako v zásadě setrvalý stav negativních pocitů, vnitřní nepohody a obav, byť tento stav může být vyvolán dílčími konkrétními jednáními obviněného (pachatele) udržujícími či prodlužujícími tento setrvalý stav, a to až do okamžiku jeho ukončení.“

19. Podstatné je, že protiprávní stav je zde v reálu udržován zpravidla sledem jednotlivých napadení a projevů fyzického, psychického a jiného charakteru, která by v ideálních důkazních podmínkách bylo možné od sebe oddělit, detailně popsat a spočítat, a mezi nimiž vznikají kratší či delší časové prodlevy. Nebezpečnost týrání přitom netkví primárně v závažnosti jednotlivých napadení, ale právě v jejich souhrnem vyvolaném stavu vnímaném poškozeným jako těžké příkoří. Je přitom nevýznamné,

zda k přetržkám v sledu protiprávních jednání pachatele dochází z čistě subjektivních důvodů na jeho straně (např. pachatel se útoky unaví, má lepší náladu a nastává klidnější období) nebo z důvodu, že oběť a pachatel netráví čas společně, tedy objektivně nemůže docházet k fyzickému násilí ani verbálnímu napadání. Zejména ze vztahů dospělých osob, kde je přítomno domácí násilí, je známo, že mezi jednotlivými útoky mohou nastat i poměrně dlouhá období klidu, kdy pachatel dokonce může dávat najevo lítost nad svým jednáním a zahrnovat oběť péčí a projevy náklonnosti. Ani takové chování však nemá za následek přerušení protiprávního stavu týrání, pakliže po čase opět následuje násilné jednání vůči oběti.

20. Ačkoli tedy soudy v daném případě ve snaze co nejprecizněji ve výroku rozsudku vyjádřit dobu páčání skutku vyjmenovaly výslovně jednotlivá období hospitalizací poškozeného mimo domov, po která k protiprávnímu jednání obviněného nedocházelo, není to důvodem, aby byl pro účely posouzení doby páčání skutku činěn rozdíl mezi obdobími, kdy byl poškozený mimo domov, a obdobími, kdy se v domácnosti nacházel. V daném případě si poškozený i po dobu svých hospitalizací byl nepochybně vědom setrvalého postoje obviněného k němu a situace, která jej čeká po návratu domů. Ta pak skutečně byla totožná se situací před hospitalizací. Poškozený neměl jiné zázemí ani možnost, kam se uchýlit. I v době hospitalizací tak nutně prožíval stres spojený s tím, že blízká osoba se na něm dopouští násilí. Nejednalo se přitom o nějak zásadně dlouhá období ve vztahu k celkové době páčání skutku. Nejdelší z nich čítalo cca dva a půl měsíce, což je délka srovnatelná např. s letními prázdninami, ostatní doby hospitalizace se odehrávaly v rádech jednotek týdnů.

21. V zásadě tedy není důvod vymezovat tato období ve výroku rozsudku, ač dovolací soud vnímá tendenci soudů popis skutku technicky precizovat, popř. reagovat na obhajobu obviněného. Ad absurdum v duchu námitek dovolatele (jak nakonec poukázal i státní zástupce) by obdobným způsobem docházelo k neúměrně podrobné specifikaci období, kdy se obviněný žádného konkrétního škodlivého jednání nedopouštěl (oběť je např. na návštěvě u babičky, pachatel na služební cestě apod.). Pak ovšem vyvstává otázka, kde by měla být ona hranice, které časové úseky by již neměly být takto explicitně vymezovány, neboť by bylo třeba činit nekriticky podrobnou analýzu jednotlivých násilných projevů a časových prodlev, která však vzhledem k charakteru dané trestné činnosti zpravidla není objektivně možná. V principu ale není žádný rozdíl v obdobích, kdy k přímému násilí z různých důvodů nedochází, ačkoli oběť i pachatel jsou spolu, a v obdobích, kdy jsou od sebe fyzicky odděleni (ostatně ani fyzické oddělení není často překážkou psychického násilí). Odlišnost spočívá pouze v tom, že ve druhém případě může být jednoduché tato období zdokumentovat a důkazně podložit.

22. O přerušení trvání skutku by snad bylo možno hypoteticky uvažovat za situace, kdy by pachatel od svého jednání na delší dobu sám upustil, např. v důsledku absolvování psychoterapie nebo cílené práce s rodinou ze strany orgánu sociálně právní ochrany dětí, či např. v případě, kdy by oběť byla na delší dobu odňata z péče pachatele a umístěna do jiného výchovného prostředí, načež by byla opětovně svěřena do péče pachatele s důvodným očekáváním, že k násilným projevům docházet již nebude, časem by se však přes veškerou snahu příslušných orgánů vše vrátilo „do starých kolejí“. O takovou situaci se v posuzované věci v žádném případě nejednalo, neboť poškozený se z hospitalizace vždy vracel po relativně krátké době do stejného prostředí, kde se k němu obviněný choval stejným zavrženímhodným způsobem jako dříve.

23. Čistě teoreticky i kdyby byly některé doby hospitalizací způsobilé trvání skutku přerušit, muselo by se vzhledem k blízké časové souvislosti v případě takto rozdělených období týrání jednat o útoky pokračujícího trestného činu. Po odečtení všech vymezených dob hospitalizací by pak celková doba páčání skutku netvořila šest měsíců, jak tvrdí obviněný (který současně namítá pozdější dobu počátku páčání skutku), ale přes deset měsíců. Nejvyšší soud se nicméně zcela ztotožnil s názorem soudů obou stupňů, které pro účely posouzení znaku „po delší dobu“ ve smyslu § 198 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku hodnotily dobu páčání skutku jako celek, tedy včetně těchto ve výroku vymezených

přerušení. Ta činila podle výroku rozsudku odvolacího soudu minimálně šestnáct měsíců, přičemž k naplnění uvedeného znaku podle ustálené judikatury postačuje doba několika měsíců. „Vzhledem k tomu, že již vlastní týrání je zlé nakládání, které se vyznačuje určitým trváním (srov. [R 20/1984-I.](#)), musí se při páčání takového činu po delší dobu jednat o dobu trvání řádově v měsících.“ (Šámal, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2483, marg. č. 9).

24. Pokud jde o intenzitu týrání, která se ve vztahu k naplnění tohoto znaku rovněž hodnotí, tu rozhodně nelze označit za nízkou. Svou námitku v tomto směru ostatně obviněný odvozuje od zcela svévolného hodnocení provedeného dokazování, kdy za důkaz považuje zřejmě pouze lékařské záznamy. Obviněný poškozeného (jak bylo ustáleno ve skutkové větě) bil nejen rukou, ale také předměty jako je hůl, kopal do něj, nadával mu velmi vulgárními výrazy a ponižoval ho. Podstatná je přitom zejména četnost, tedy že k těmto projevům docházelo několikrát týdně. Poškozený tedy žil v podmínkách, kdy mu otčím permanentně různými způsoby dával najevo, že je méně hodnotným člověkem než jeho mladší bratr, vlastní syn obviněného, a vůbec celkově srážel jeho pocit vlastní hodnoty. To navíc při vědomí, že poškozený má opožděný psychomotorický vývoj a že uvedené projevy mají potenciál tento jeho stav jedině zhoršit.

25. K posouzení intenzity týrání odkázal obviněný na dvě rozhodnutí Nejvyššího soudu, jejich obsah však zásadním způsobem dezinterpretoval. Nutno tedy podotknout, že ani v jednom z usnesení ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. [11 Tdo 802/2012](#), a ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. [8 Tdo 464/2018](#), neoznačil Nejvyšší soud intenzitu v posuzovaných případech páchaného násilí za nízkou. V prvně citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud pouze konstatoval, že doba čtyř let by pro závěr o naplnění znaku „po delší dobu“ postačovala i v případě nízké intenzity. Z této věty obviněný odstranil podmiňovací způsob a Nejvyššímu soudu vložil do úst závěr, že v posuzovaném případě páchané týrání (mimořádně značně brutální) bylo nízké intenzity. Žádný takový závěr však Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí neuvedl. V druhém citovaném rozhodnutí se Nejvyšší soud na více místech vyjádřil k intenzitě týrání způsobem, který rozhodně nevznívá tak, jak uvádí obviněný. Např. v bodě 26. označil intenzitu týrání za „nijak malou“. Není pak zřejmé, proč obviněný tvrdí opak a popsané jednání (urážky, výčitky, posmívání, údery otevřenou dlaní, kopání, tlučení do zad, házení věcí po poškozené apod.) v rozporu se závěry Nejvyššího soudu označuje jako násilí nízké intenzity. Ani jedno z rozhodnutí nekonstruuje obecně použitelné pravidlo, na jehož základě by dobu týrání v tam posuzovaných případech bylo možno považovat obecně za minimální. Závěry, které dovolatel činí, tak o jím použité rozhodnutí Nejvyššího soudu opřít nelze.

26. Námitky týkající se výroku o trestu (míněno nepřiměřeně přísného souhrnného trestu odnětí svobody) obviněný navázal na své předchozí námitky vůči právní kvalifikaci skutku, potažmo na svůj nesouhlas se skutkovými závěry soudů. Nejvyšší soud tak pouze pro úplnost konstatuje, že odvolacím soudem uložený souhrnný trest je trestem stanoveným v rámci zákonné trestní sazby a v zákonné výměře. Vzhledem k trestné činnosti, za kterou byl obviněnému uložen, jej pak lze označit za spíše mírný. V žádném případě tak v posuzované věci nebyl prostor uvažovat o porušení ústavní zásady proporcionality trestních sankcí. Primárně je třeba uzavřít, že takové námitky nejsou ani podřaditelné pod kterýkoli z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 tr. ř., nadto byly podmíněny tvrzenými pochybeními stran skutkových zjištění a použité právní kvalifikace, která však Nejvyšší soud neshledal.

27. Z pohledu relevantně uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dovolání zjevně neopodstatněné.

V. Způsob rozhodnutí

28. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Za

podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání, aniž by k tomuto postupu zákon vyžadoval souhlasu stran [srov. § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.]. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož [v] odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.